nestranicky nevedl řízení čili manudukci mezi všemi účastníky různých i protichůdných zájmů na způsob soudce a

2. kdyby pokud dle stávajících zákonů a nařízení jest notáři zastupování ve věcech sporných a exekučních omezeně dovoleno, — »zastupoval« jednu stranu proti druhé a oné »radil« z jakékoli jím notářem mezi těmitéž stranami sepsané listiny (arg. § 40. notář. ř.).

Často se mluví a píše o jakýchsi privilegiích stavu notářského vůči stavu advokátskému, což ale se děje buďto z ignoranství nebo ze škodolibosti, neboť příslušnými zákony předepsané formy a způsoby právních jednání a z toho povstalých listin nejsou pro notáře, nýbrž pro strany ku zabezpečení jejich osobních a majetkových poměrů mezi sebou i vůči veřejnosti a jest i bude tomu tak vždy v každém nynějším i budoucím spořádaném kulturním státě ať si republikánském ať si monarchickém.

Zrovna tak bylo by nesmyslno, mluviti a psáti o privilegiích advokátů z příčiny, že strany jsou nuceny ve sporech před sborovými soudy dáti se zastupovati advokáty, neboť jest to opět jen v zájmu stran a veřejného pořádku.

Z uvedených podstatných rozdílů v obou povoláních jest nepochopitelno, chtíti rozděliti práce notářů mezi advokáty a soudy a místa notářská postupně rušiti v nepatřičný prospěch oněch a na značnou obtíž těmto, jak učinil absolutista císař Josef II., ovšem jen na jakýsi čas, byv nucen ponechati obecenstvu potřebnou působnost aspoň tak zvaných vrchnostenských justiciárů — i nastala by co nejdříve nutnost tentýž stav notářský s jeho zvlášť upravenými pracemi právními zas obnoviti, jak jest a bude ve všech nejpokročilejších státech kulturních.

Ani sestátniti notářství nelze, jelikož práce notářů sestávající v rovnání a listinném upevňování soukromoprávních poměrů jednotlivců za příslušné sazební poplatky, nelze přenésti a uvaliti na státní zaměstnance, státně placené ve službách veřejného řádu a nikoli jen soukromého pořádku.

Jest už svrchovaně na čase, aby justiční správa v přesvědčení, že shora rozvedené zásady zcela odpovídají zákonním předpisům, míst notářských nezrušovala, nýbrž naopak je rozmnožovala za cenu případného uzákonění možnosti jmenování advokátů notáři při dočasném nedostatku kompetentů ze stavu notářského.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

I totožnost osoby dlužníkovy na př. když firma dluhující změnila znění a sídlo, nutno věřiteli vykázati v exekučním návrhu způsobem v § 9. ex. ř. stanoveným aniž lze dovolávati se notoričnosti. Dle § 269. c. ř. s.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. prosince 1922 R I 1278/22.)

Vrchní soud zamítl exekuční návrh, kterému soud sborový I. stolice vyhověl, poněvadž titul exekuční zněl proti firmě jiného znění než proti které čelil návrh na povolení exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu. Důvody: Dle § 9. ex. ř. lze povoliti exekuci proti jiné povinné straně nežli je uvedena v exekučním titulu, jenom tehdy, když se dokáže listinami veřejnými, neb veřejně ověřenými, že povinnost v exekučním titulu zjištěná, přešla z osoby tam jmenované na osobu, proti kteréž se vede exekuce.

V exekučním řízení platí sice dle § 78. ex. ř. předpisy civ. soud. řádu o důkazu (§§ 266. až 291. c. ř. s.), avšak jenom potud, pokud exekučním řádem není nic jiného nařízeno. Avšak právě § 9. ex. ř. jest nařízeno něco jiného, neboť § 9. nepřipouští dokazovati sukcessi v závazek všemi průvodními prostředky v c. ř. s. jmenovanými, nepřipouští tudíž též platnost zásady o notoritě (§ 269. c. ř. s.), nýbrž předpisuje, že sukcessi v závazek lze prokázati pouze veřejnými listinami, anebo listinami veřejně ověřenými, jinak exekuce proti osobě v exekučním návrhu naznačené, která se nekryje s osobou v exekučním titulu naznačenou, povolena býti nesmí.

Vymáhající věřitel nepřipojil exekučnímu návrhu veřejných nebo veřejně ověřených listin o tom, že »Österreichischer Verein für .... in Wien«, jenž v exekučním titulu jako strana povinná jest uveden, jest totožným se »Spolkem pro ... v X«, proti němuž exekuce byla navržena, ba vymáhající věřitel ve svém návrhu změnu firmy a totožnost osoby ani netvrdil, nýbrž beze všeho bližšího vysvětlení a odůvodnění navrhl exekuci proti firmě s částečně jiným jménem a jiným sídlem.

Právem tedy rekursní soud změniv usnesení prvního soudu, exekuční návrh zamítl. Jeho povinností nebylo, aby z moci úřední vyžádal si zprávu o změně jména a sídla firmy od soudu obchodní rejstřík vedoucího, neboť § 3. a § 55. odst. 2. ex. ř. zakazují při návrhu na povolení exekuce konati předběžná šetření a vyžadovati od úřadů neb stran předložení listin neb jiných důkazů, vyjma případy v zákoně výslovně uvedené, které zde v úvahu nepřicházejí a zásada § 269. c. ř. s., jak dříve pověděno, v tomto případě neplatí.

K zavedení umořovacího řízení ohledně dluhopisů rakouských válečných půjček, jakožto cizozemských státních dluhopisů, jest dle § 115. odst. 4. j. n. příslušný okresní soud bydliště navrhovatelova.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. prosince 1922 R I 1383/22.)

Ustanovení prvého odstavce § 115. j. n., dle něhož vyzvání k umoření státních obligací a úvěrních papírů jim na roveň postavených navrhnouti jest u sborového soudu první stolice, v jehož úředním sídle se vedou příslušné úvěrní knihy, má na mysli pouze tuzemské státní obligace a úvěrní papíry, a proto nelze ho použíti, jde-li o umoření dluhopisů rakouských válečných půjček, které nejsou uznávány za tuzemské státní obligace a ohledně nichž se úvěrní knihy v tuzemsku nevedou.

Tím však není řečeno, že zavedení umořovacího řízení ohledně cizozemských státních dluhopisů, tudíž dluhopisů rakouských válečných půjček, v tuzemsku vůbec jest vyloučeno; platí tu spíše ustanovení čtvrtého odstavce § 115. j. n., dle něhož, není-li tu jiného předpisu, pro umořovací řízení a pro povolení amortisace příslušným jest soud okresní, u kterého strana, domáhající se umoření, v čase žádosti má svůj obecný soud ve věcech sporných, zvláště když umoření má účinek jen v tuzemsku.

Z toho co uvedeno, plyne, že nepochybily nižší soudy, odmítnuvše návrh pro nepříslušnost dovolaného krajského soudu v Ch., že však není správným právní názor soudu rekursního, že v tomto případě není vůbec žádný tuzemský soud příslušným, poněvadž jde o cizozemské státní dluhopisy, že jest spíše založena příslušnost okresního soudu v Ž. jakožto soudu, u něhož navrhovatel má svůj obecný soud ve věcech sporných (§ 66 j. n.). Proto bylo sice zamítnouti dovolací rekurs, ale zároveň dle § 44. odst. 1. j. n. uložiti soudu stolice prvé, aby věc přikázal příslušnému okresnímu soudu v Ž.

Vyrovnávací správce nemá práva rekursu do rozhodnutí o přiznání nebo nepřiznání práva hlasovacího.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 5. prosince 1922 R I 1375/22.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vyrovnávacího správce X. do usnesení vrchního zem. soudu, jímž změnou usnesení soudu krajského přiznáno bylo věřiteli Zovi hlasovací právo ohledně jeho pohledávky přihlášené částkou 8000 Kč.

Důvody: Dle § 44. odst. 1. vyrovn. ř. mohou hlasovací právo některého věřitele bráti v odpor jen ostatní věřitelé a dlužník a jen těmto přísluší tedy také právo rekursu do rozhodnutí o přiznání nebo nepřiznání práva hlasovacího. Nedostává se tedy vyrovnacímu správci legitimace k dovolacímu rekursu, jejž bylo tudíž odmítnouti.